

פרשת פי תבוא התשפ"ב

1. דברים (פרשת כי תבוא) פרק כז

(א) ויצו משה וזקני ישראל את העם לאמר שמר את פלי המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום: (ב) והיה ביום אשר תעברו את הירדן אלהי הארץ אשר יהי אלהיך נתן לך נהקמת לך אבנים גדולות ושדת אתם בשיד: (ג) וכתבת עליהן את פלי דברי התורה הזאת בעברך למען אשר תבא אלהי הארץ אשר יהי אלהיך נתן לך ארץ זבת חלב ודבש כאשר דבר יהי אלהי אבותיך לך: (ד) והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בנהר עיבל ושדת אותם בשיד: (ה) ובנית שם מזבח ליהי אלהיך מזבח אבנים לא תגיר עליהם ברזל: (ו) אבנים שלמות תבנה את המזבח יהי אלהיך והעלית עליו עולת להי אלהיך: (ז) וזבחת שלמים ואכלת שם ושמתה לפני יהי אלהיך: (ח) וכתבת על האבנים את פלי דברי התורה הזאת באר היטב: (ט) וידבר משה והפנהים הלוים אל פלי ישראל לאמר הספתו ושמע ישראל היום הזה נהנית לעם להי אלהיך: (י) ושמעת בקול יהי אלהיך ועשית את מצותו ואת חקיו אשר אנכי מצוה היום: ... (יט) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת ה' מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כלהעם ואמרו אמן: (כ) ארור מקלה אביו ואמו ואמר כלהעם אמן: (כא) ארור מסיג גבול רעהו ואמר כלהעם אמן: (כב) ארור משגה עור בדרך ואמר כלהעם אמן: (כג) ארור מטה משפט גריתום ואלמנה ואמר כלהעם אמן: (כד) ארור שכב עם אשת אביו כי גלה כנה אביו ואמר כלהעם אמן: (כה) ארור שכב עם פלי בהמה ואמר כלהעם אמן: (כז) ארור שכב עם חתנתו ואמר כלהעם אמן: (כח) ארור מפה רעהו בסתר ואמר כלהעם אמן: (כט) ארור לקח שחד להקות גפוש דם נקי ואמר כלהעם אמן: (ל) ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם ואמר כלהעם אמן:

2. דברים (פרשת כי תבוא) פרק כז פסוק א - יא

(א) והיה פי תבוא אלהי הארץ אשר יהי אלהיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה: (ב) ולקחת מראשיתו פלי פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר יהי אלהיך נתן לך ושמרת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר יהי אלהיך לשכן שמו שם: ... (ד) ולקח הפתן הטנא מידה והניחו לפני מזבח יהי אלהיך: (ה) וענית ואמרת לפני יהי ארמי אבד אבי נירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי גדול עצום ורב: (ו) וירעו אתנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבדה קשה: (ז) ונצילק אלהי אבותינו וישמע ה' את קולנו ויבא את עוננו ואת עמלנו ואת לחצנו: (ח) ויוצאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה ובמרא גדל ובאות ובמפתים: (ט) ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש: (י) ועתה הגה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי ה' והנחתו לפני יהי אלהיך והשתחית לפני יהי אלהיך: (יא) ושמתה בכל הטוב אשר גמולך יהי אלהיך ולביתך אמה ושלוי והגר אשר בקרבך: (יב)

3. הגדה של פסח - נוסח ההגדה:

צא ולמד מה בקש לכן הארמי לעשות ליעקב אבינו. שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולכן בקש לעקור את הכל. שנאמר: ארמי אבד אבי נירד מצרימה ויגר שם במתי מעט, ויהי שם לגוי גדול עצום ורב:

4. משנה מסכת בכורים פרק א

(ב) מאיזה טעם אינו מביא, משום שנאמר (שמות כג) ראשית בכורי אדמתך, עד שיהו כל הגדולין מאדמתך. האריסין והסכורות והסקריקון והגזלן, אין מביאין מאותו הטעם, משום שנאמר, ראשית בכורי אדמתך: (ג) אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים. לא מתמרים ושפירים, ולא מפרות שבעמקים, ולא מזיתי שמן שאינם מן המבחר. אין מביאין בכורים קדם לעצרת. אנשי הר צבועים הביאו בכוריהם

קדם לעצרת, ולא קבלו מהם, מפני הפתוב שבתורה (שמות כג) **ותג הקציר בכורי מעשיה אשר תזרע בשנה:**

5. שמות (פרשת משפטים) פרק כג פסוק יד - יט

(יד) **שְׁלֹשׁ רְגָלִים תִּחַג לִי בַשָּׁנָה:** (טו) **אֶת־תִּחַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כְּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָזִיב כִּי־בּו יֵצֵאת מִמִּצְרָיִם וְלֹא־יִרְאוּ פְנֵי רִיגָם:** (טז) **ותג הקציר בכורי מעשיה אשר תזרע בשנה ותג האסף בצאת השנה באספה את מעשיה מן השנה:** (יז) **שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶל־פְּנֵי הָאֲדֹנָיו ה':** (יח) **לֹא־תִנְפַח עַל־חֶמְצָךָ וְלֹא־יִלְוֶיךָ חֶלְב־חֲגִי עַד־בִּקְרִי:** (יט) **ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא־תבשל גדי בחלב אמו: ס**

6. שמות (פרשת כי תשא) פרק לד פסוק כב - כו

(כב) **ותג שבעת מעשה לה בכורי קציר חטים ותג האסוף תקופת השנה:** (כג) **שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי הָאֲדֹנָיו ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: ...** (כו) **ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא־תבשל גדי בחלב אמו: פ**

7. ויקרא (פרשת אמור) פרק כג פסוק טו - יז

(טו) **ויספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את־עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהינה:** (טז) **עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֹדֶשָׁה לַה':** (יז) **מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תִּבְיֹאוּ לָחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים־עָשָׂר לֶחֶם תִּהְיֶינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה **בכורים** לַה':**

8. דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו פסוק טז - יט

(טז) **הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֲקִים הָאֵלֶּה וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים וְשִׁמְרָתָ וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:** (יז) **אֶת־ה' הַאֲמַרְתָּ הַיּוֹם לַהֲיֹוֹת לַהֲלָלָתָ בְּדַרְכָּיו וּלְשֹׁמֵר חֻקָּיו וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּלְשֹׁמֵעַ בְּקוֹלוֹ:** (יח) **וְה' הַאֲמִירָךָ הַיּוֹם לַהֲיֹוֹת לוֹ לַעֲמֹס סִגְלָה כְּאֲשֶׁר דִּבְרָתָ לָךְ וּלְשֹׁמֵר כָּל־מִצְוֹתָיו:** (יט) **וְלִתְתָּ עֲלֵיוֹן עַל כָּל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה לְתַהַלָּה וּלְשֹׁמֵם וּלְתַפְאָרַת וּלְהִיתָ עִם־קֹדֶשׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר: ס**

9. רש"י דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו

(טז) **היום הזה ה' אלהיך מצוך - בכל יום יהיו בעיניך חדשים פאלו בו ביום נצטוו עליהם: ושמרת ועשית אותם - בת קול מקרבך - הבאת בכורים היום, תזכה לשנה הבאה:** (יח) **כאשר דבר לך - והייתם לי סגלה (שמות יט, ה):**

10. שמות (פרשת יתרו) פרק יט פסוק ה - ו

(ה) **ועתה אם־שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את־בריתי והייתם לי סגלה מכל־העמים כִּי־לִי כָּל־הָאָרֶץ:** (ו) **ואתם תהיו־לי ממלכת פהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל־בני יִשְׂרָאֵל:**

11. רמב"ן דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו פסוק טז

היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות - הנה השלים משה לבאר את התורה ולחדש כל המצות אשר צוה אותו השם לחדש להם, ולכך אמר היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות את החקים האלה ואת המשפטים, כי כבר השלמתי לך הכל. ...

12. אלשיך על דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו פסוק טז

ראוי לשים לב. א. מה היה ביום ההוא בייחוד שאומר ה' אלהיך מצוך וכו', ומה גם שלא היה היום ההוא אלא **ביום ההוא ביום מתן תורה בחורב**, ואם הוא על מה שחזרו ונשנו פה הנה משה הוא שחזר לאומרם ואיך אומר ה' אלהיך מצוך וכו'... עוד שנית כי היום הזה הוא **יום תשלום הארבעים שנה שקבלו את התורה**, ועל היום הזה הוא אומר בפרשה זו ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות כו' עד היום הזה, ואמרו רבותינו ז"ל (עבודה זרה ה ב) **מכאן שאין אדם יורד לסוף דעתו של רבו עד ארבעים שנה**, שהוא על כי ביום הזה האמור בפרשה שלמו הארבעים שנה, נמצאו כי עיקר קבלת התורה ומצותיה הוא

ביום הזה כי שלמו בה לשמוע אותה והשכילו סוף כונתה: ונבא אל הענין, אמר משה רבינו ע"ה הנה אפשר יעלה על רוחכם לומר כי עתה בפעם הזאת השנית ששמענו התורה וירדנו לסוף דעתה שהיא הקבלה בעצם את התורה, לא שמענוה רק מפיו ולא מפי ה' כאשר במעמד הר סיני כי שמענו השני דברות מפי הגבורה והשמונה מפיו יתברך מעורב קולו עם קולך, כי משה ידבר והאלהים יענו בקול, וכמו שאמרו ז"ל שהיה קולו יתברך מיטטרון למשה. אך עתה היה מפיו בלבד שדברת לנו התוכחות והתורה ולא מפי ה'. לזה אמר אל יעלה על רוחכם כדבר הזה, כי הנה דעו איפה כי האמת והצדק הוא כי ה' אלהיך הוא המצוה היום ולא אני, כי כל מאמרי מפיו יתברך המה, והוא אשר שב וצוה אתכם. וזהו היום הזה ה' אלהיך מצוה וכו' לומר היום הזה שהוא חיתום התורה כאילו היום צויתי את הכל, והוא יום השכלתכם אותה ה' אלהיך המצוה ולא אני, ...

13. העמק דבר דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו פסוק טז

היום הזה. ידוע הדרש שהביא רש"י בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, אבל אין מקרא יוצא מדי פשוטו, שמדבר ביחוד באותו יום שעומד בו, ובא לאפוקי מאז שעמדו על הר סיני עד היום הזה. וענין פרשה זו, הוא הקדמה וביאור לכריתת ברית שבא אחריו הברכות והקללות שנקרא ברית שבערבות מואב, ונתוסף בו ענין א' מאד נעלה על ברית שבהר סיני, ...

14. רש"ר הירש דברים (פרשת כי תבוא) פרק כו פסוק טז

היום הזה. משנסתיים היום מתן המצוות, כבר נכנסת לכלל החיוב לקיים את המצוות האלה.

15. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סח עמוד ב

רבי יהושע לטעמיה דאמר שמחת יום טוב נמי מצוה היא. דתנא, רבי אליעזר אומר: אין לו לאדם ביום טוב אלא, או אוכל ושותה, או יושב ושונה. רבי יהושע אומר: סלקהו, חציו לאכילה ושתיה, וחציו לבית המדרש. ואמר רבי יוחנן: ושניהם מקרא אהד דרשו, פתוב אהד אומר: "עצרת לה' אלהיך", וכתוב אהד אומר: "עצרת תהיה לכם". רבי אליעזר סבר: או פולו לה', או פולו לכם. ורבי יהושע סבר: סלקהו, חציו לה' וחציו לכם. (עב"ם סימן) אמר רבי אליעזר: הפל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא? יום שניתנה בו תורה הוא..

16. רש"י מסכת פסחים דף סח עמוד ב

דבעינן נמי לכם - שישמח בו במאכל ומשתה, להראות שנוח ומקובל יום זה לישראל שנתנה תורה בו.

17. פנים יפות דברים (פרשת ראה) פרק טז פסוק י

ויש בזה טעם כמוס בחג השבועות שזכו בו ישראל לכתר תורה, כמ"ש בפ' ר"ע [שבת פח א] שקשר לישראל שני כתרים אחד וכו', והנה מדת הכתר הוא השפע בלי צימצום כלל שכל הבחינות הם בצימצום, והכתר הוא מקיף את כולם והוא בחינת מ"ש [פסחים קיב א] יותר ממה שהעגל רוצה ליניק פרה רוצה להניק, שמידת הכתר הוא להשפיע יותר מדי, וז"ש אם יוספים אנחנו לשמוע [לעיל ה, כב] שנתגלה להם אור גדול יותר מדי, לכך נאמר מסת נדבת ידך דהיינו יותר מדי, ויש לרמז במלת מסת שמספרו ת"ק לפי מ"ש [סוטה יא א] שמידה טובה מרובה חמש מאות, וכן ירמוז עוד במלת מסת ששורשו הוא מ"ם סמ"ך על מה שאחז"ל [מגילה ב ב] מ"ם וסמ"ך [שבלוחות] בנס היו עומדים, מטעם זה אמרו חז"ל [תענית ז א] שהתורה היא סם חיים מפני שהלוחות היו כתובים פנים ואחור, דכתיב [שמות לב, טו] מזה ומזה הם כתובים, ואותיות סם בא"ת ב"ש הם אותיות חי לרמז על סם חיים, ומספר מ"ם סמ"ך הוא מאה, והוא רמז על משאחז"ל [מנחות מג ב] מאה ברכות שחייב אדם לברך בכל יום, והוא רמז למאה מדרגות שנתעלו בהיותם במצרים שקועים בטומאה במ"ש שיערי טומאה ונתעלו בקדושה בנו"ן ש"ק, וכיון שעליה זו עד מדת הכתר שהוא למעלה מן הטבע, לכך אמרו בנס היו עומדין, כי ענין הנס הוא למעלה מן הטבע והיינו דאמר וזכרת כי עבד היית שהיו שקועים במצרים ונתעלו עד שזכו לכתר תורה, ולפי פשוטו י"ל מ"ש וזכרת כי עבד היית, כי הפליגה התורה בשמחת

התג השבועות כמ"ש חז"ל [פסחים סח ב] הכל מודים בעצרת דבעינן לכם דיום שנתנה בו תורה, אמנם כיון שהשמחה היא בבשר ויין, וטבע בשר ויין להתגאות כדכתיב [לעיל ח, יד] ורם לבבך, והנה הכנעה לפני ה' הוא משני פנים המובחר הוא בהשגת אור החכמה, כמו שנאמר במרע"ה ונחנו מה מחמת הכרת אור העליון, ולא יחשב עצמו לכלום אך במיעוט השכל יחשך ממנו אור העליון, ע"כ אין להכניע אלא במדת הגשמות, היינו דאמר לאחר השמחה, אף כי בלבול אור השכל, תנצל מרוממות הגאווה ח"ו, וזכרת כי עבד היית ואילולי מרחם גאלם היו שקועים בעבדות לעולם, והנה מצות התורה כשאדם אור השכל עליו יבין וישכיל בטעמי המצות כי הם משפטים יחיה בהם, אבל בהחשך אור השכל הם כחוקים בלי טעם בהם, לכך אמר ועשית את החוקים האלה, והנה מ"ש גבי לוי אשר בשעריך ובאינך כתיב אשר בקרבך כי באלו אין החיוב ליתן שמחה כ"א בביתו, כמשמעות בקידושין דף ל"ד [ע"ב] אלמנה בשרויה אצלו, אבל הלויים שהם בעלי תורה כדכתיב [לקמן לג, י] יורו משפטיך ליעקב וגו' צריך אתה לשלוח לביתו, ואולי עז"א וזכרת כי עבד היית, כי אחז"ל שבט לוי לא נשתעבדו במצרים כפרש"י בפרשת שמות [ה, ד] בפסוק לכו לסבלותיכם, מפני שהיו עוסקים בתורה ולא היו להם שליטה עליהם:

18. בית הלוי שמות (פרשת יתרו) פרק יט פסוק ה

(בפסחים דף ס"ח) הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם מ"ט יום שניתנה בו תורה לישראל. לכאורה אינו מובן הטעם דגם בפסח יש בו מעלה שיצאו בו ממצרים וגם דעיקר הטעם אינו מובן דכי בשביל שניתנה בו תורה יהיו החיוב לאכול ולכאורה אדרבה יותר צריך לקיים ביום זה הך דלה'. רק הענין דביו"ט יש בו שתי מצות אחד לה' ואחד הוא לכם ור' יהושע ס"ל דצריך לקיים בו שניהם חציו לה' וחציו לכם ור' אליעזר ס"ל דהברירה ביד האדם איזו מצוה לברור או כולו לה' או כולו לכם. והנה המלאכים ביקשו שיתנו להם התורה ואמרו (תהלים ח) אשר תנה הודך על השמים מה אנוש כי תזכרנו ומשה רבינו נצחם ועיקר הנצחון היה במה שהמלאכים אינם יכולים לקיים מצות שבגוף ומש"ה בעצרת צריך לקיים המצוה דלכם מה שאין המלאכים יכולים לקיימה דהך דלה' הרי הם יכולים לקיים עוד יותר מבני אדם. ומעלה זו שיש באדם שיוכל לקיים מצוה שבגוף הועיל לו הרבה זה היום דעיי"ז נתן התורה לישראל. וזהו הענין שנוהגין בעצרת לאכול מאכל חלב, ועיקר הכוונה בזה דביו"ט מצוה לאכול בשר דאין שמחה אלא בבשר ובעצרת אוכלין גם חלב מקודם כדי לקיים ההבדל והזריזות שיש בין אוכל חלב לבשר והוא הקינוח והדחת הפה כדי לקיים מצוה שבאכילה, ועיין במדרש תהלים (מזמור ח) על פסוק מפי עוללים ויונקים יסדת עוז וע"ש שמסדר הויכוח של המלאכים על נתינת התורה ולבסוף אמר וז"ל אמר הקדוש ברוך הוא והלא אתם כשירדתם אצל אברהם אכלתם בשר בחלב שנאמר (בראשית יח) ויקח חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה ותינוק שלהם כשבא מבית הסופר ואמו נותנת לו פת ובשר וחלב ואומר היום לימדני רבי לא תבשל גדי בחלב אמו. הרי דבוריזות זו שזהירים מתערובת של בשר בחלב זכו לקבל התורה. ומכאן יצא המנהג לאכול חלב כדי להראות הזריזות וההרחקה שבין אכילה זו לאכילת הבשר ולא כמו שעשו המלאכים שאכלו תיכף זה אחר זה. וזהו כוונת הילקוט פרשת ראה (רמז תתצב) בג' מקומות כתיב לא תבשל גדי אחד לעניינו ואחד לענין תורה כו' לענין תורה מה כתיב לא תבשל גדי מה כתיב בתריה (שמות לד) ויאמר ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה. א"ל הקדוש ברוך הוא למשה עד דסנדלך ברגלך דרוך כובי כך מלא תבשל גדי כתב לך את הדברים האלה, ולכאורה דברי הילקוט אינו מובן כוונתו כלל, רק הכוונה מבואר דהולך על דברי המדרש תהלים דמלא תבשל זכו להתורה ונצחו להמלאכים:

19. משנה מסכת בכורים פרק א:י

ואלו מביאין וקורין, מן העצרת ועד התג, משבעת המינים, מפרות שפְּהָרִים, מפרות שְׁבַעֲמָקִים, ומזימי שְׁמֶן, מעֵבֶר הַיַּרְדֵּן. רבי יוסי הגלילי אומר, אין מביאין בכורים מעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְשֵׁאִינָה אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב ודָבָשׁ:

במדבר (פרשת שלח) פרק יג פסוק כ

(כ) וַיִּמָּחֵר הָאָרֶץ הַשְּׂמֹנֶה הוּא אִם-רְזָה הַגִּישְׁבָּה עַל אִם-אֵין וְהַתְּחִיבֶנְהֶם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהִימִים יִמֵּי בְּפוּרֵי עֲנָבִים:

דברים (פרשת ראה) פרק טז פסוק ט - יב

(ט) שְׂבַעֲנָה שְׂבַעֲנָה תִּסְפְּרֶנְהוּ מִהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקָמָה תִּחַל לְסַפֵּר שְׂבַעֲנָה שְׂבַעֲנָה: (י) וְעָשִׂיתָ חֹג שְׂבַעֲנָה לְהָאֱלֹהִים מִסֵּת נִדְבַת יְדֵי אֲשֶׁר תִּתֵּן כְּאֲשֶׁר יְבָרַכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ: (יא) וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ אִתָּהּ וּבְנֶהְךָ וּבְתוֹךְ וְעָבְדֶהּ וְהִלּוּי אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ וְהִגֵּר וְהִתְוֹם וְהִלְמִנָה אֲשֶׁר בְּקַרְבֶּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְוֹ שָׁמוֹ שָׁם: (יב) וְזָכַרְתָּ כִּי-עָבַד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשָׂמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ

תלמוד בבלי מסכת ביצה דף טו עמוד ב

רבי אליעזר לטעמיה, דאמר: שמחת יום טוב רשות. דתניא, רבי אליעזר אומר: אין לו לאדם ביום טוב אלא: או אוכל ושותה או יושב ושונה. רבי יהושע אומר: חלקהו - חציו לה' וחציו לכם. אמר רבי יוחנן: ושניהם מקרא אחד דרשו. כתוב אחד אומר עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר עצרת תהיה לכם, הא כיצד? רבי אליעזר סבר: או כולו לה' או כולו לכם, ורבי יהושע סבר: חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ד עמוד א

דתניא: משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום: הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף לא עמוד ב

תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: עזרא תיקן להן לישראל שיהו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת, ושבתורה קודם ראש השנה. מאי טעמא? אמר אביי ואיתימא ריש לקיש: כדי שתכלה השנה וקללותיה. בשלמא שבמשנה תורה איכא כדי שתכלה שנה וקללותיה, אלא שבתורת כהנים, אטו עצרת ראש השנה היא? - אין, עצרת נמי ראש השנה היא, דתנן: ובעצרת על פירות האילן. תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: אם יאמרו לך זקנים: סתור! וילדים: בנה! - סתור ואל תבנה, מפני שסתירת זקנים - בנין, ובנין נערים - סתירה, וסימן לדבר: רחבעם בן שלמה.